

Mintha csak tegnap történt volna, világosan emlékszem a Steigerwald Fannyval váltott első csókunkra. A konyhában esett meg, szokásos helyünkön, ahol voltaképpen összeismerkedtünk. Egy darabig nem is merészkedtünk beljebb. Ő eleinte tartott a szüleitől. Én nem tartottam tőlük. Gondolkodtam rajta, kell-e tartanom, ám hamar rájöttem, hogy már nem vagyok az a legény, akinek a szülőket az elvart, félszeg és félnék távolságtartással kell kezelnie: a mama alig néhány esztendővel idősebb énnálam, és Steigerwald Mórival is nyugodtan összetegeződhetnénk egy kártyaasztal mellett.

Különben meg fogalmam sem volt arról, miként kell a szülőkhöz viszonyulni. Nekem ez teljességgel kimaradt az életemből. Steigerwald úr keveset tartózkodott odahaza. Említettem már, hogy a fővárosnak dolgozott, egyre kevesebb fizetségért, közben viszont beletették mindenféle bizottságokba, így aztán jövedelmének csökkenése ellentételezéseként munkája egyre csak nőtt. Akik valamikor majd ezeket a sorokat olvassák, talán emlékezni fognak rá, hogy azokban a hónapokban sorra alakultak a bizottságok. Mintha az embereknek nem lett volna jobb dolguk annál, minthogy bizottságokba tömörüljenek. A háború nem csupán egyes iparágakat lendített fel és a hadi milliomosok zsebeit tömkölte tele, hanem mesés konjunktúrát jelentett a bürokráciának is. A hivatalok jószerivel nem is működtek, mindent a bizottságok intéztek. Igen hamar teljhatalmú urakká váltak: ők döntöttek arról, hogy miből mennyivel csökkentésék a fejadagokat, és különleges bravúrokat mutattak be a téren, miszerint ahhoz a kevés élelmiszerjegyhez is micsoda útvesztőkön és akadályokon keresztül lehessen hozzájutni. Ha például valaki kérvényezte a háztartása számára kiosztott jegyek számának emelését, mondjuk azért, mert a fia sebesülten, harcképtelenné válva hazatért a frontról, egy egész aktányi papirossal a hóna alatt kellett a legkülönbélebb bizottságok elé járulnia, és mikorra az utolsó pecsét is felkerült, kezdhette előlről a Canossa-járást, mivel közben az illetékes bizottságok egy teljesen új rendeletet hoztak az elosztás módjáról.

Ráadásásképpen a jegyrendszert az élelmiszereken kívül egyéb termékekre is kiterjesztették: egy szép és üde tavaszi napon arra eszméltünk, hogy cipőt, inget, felöltőt és szappant se vásárolhatunk már egyszerűen csak úgy, hogy betérünk egy üzletbe. (Ez utóbbi engem szerencsére kevésbé érintett, úgyse bírtam volna efféle cikkeket vételezni, s közben olyan szép rinocéroszbórt növesztettem, hogy már nem is szégyelltem, hanem olykor egyenesen kérkedtem avval, hogy a Molnár Ferenc gardróbjának levett és megunt darabjaiban járok.)

Különös hónapok voltak. Magam se hittem volna el, ha nem én írtam volna cikket arról az esetről, amelyben a hatóságok büntetésével sújtottak egy nagy étkű kisiparost, mivel az, megfélemlítve a kötelező és elvart takarékoságról, idő előtt fölzáblált az a mennyiséget, ami a kiosztott élelmiszerjegyek alapján járt neki, és ezek után (szerencsétlennek) még volt képe és bátorsága a lisztbizottság elé járulnia újabb adagért.

Jegy helyett följelentést és rácsot kapott.

A legnagyobb sértésnek az számított, ha valakinek jó étvágyat kívántak. Egy napon a szomszéd házból elvitték a rendőrök a házmestert és az egyik lakót, mivel csúnyán összeverekedtek. A lakó rendszeresen éjjel járt haza, és olyankor mindig fölköltötte a házmestert, akinek ki kellett mennie kaput nyitni. Az ilyenkor átnyújtandó fillérek száma ugyanakkor egyre csak csökkent, végül el is maradt, ezért a házmester bosszúból minden alkalommal jó étvágyat kívánt a későn érkezőnek. Szegénynek enélkül is éhesen kellett lefeküdnie, így azonban még inkább korgott a gyomra, nem is nagyon bírt tőle aludni. Végül elkeseredésében nekiment a gonosz házmesternek. Ennek is bírósági ügy lett a vége.

Korábban az számított kunsztnak, ha valaki a polgármesteri hivatalban vagy a megyeházán volt állásban. Ekkoriban viszont már az, ha a lisztbizottságban. Steigerwald urat szorgos hivatalnok lévén a felettesei több bizottságba is beküldték, igen nagyra nőtt hát a renoméja, még a harmadik emeleten lakók is köszöntek neki, egyszer például a saját szememmel láttam, amint a Vidra báró – az őseinek még Kalotaszegen voltak birtokai, mígnem az apja Budapestre költözött, és elkártyázta a teljes családi vagyont – nemcsak hogy előre köszön, de még a kalapját is megemeli.

Közben persze, ahogy az már lenni szokott, az irigység és az iránta való gyűlölet is nőtt, továbbá komoly nyomás nehezedett rá oly módon, hogy a legtávolabbi ismerősei is folyton megkörményezték, nem bírna-e csak egy egészen kicsivel több élelmiszerjegyet szerezni. Bizonyára bírt volna, csak hogy Steigerwald úr félnék és ijedős ember volt, távol tartotta magát mindentől, ami kockázatos – már csak ezért is nehezen tegeződhetünk volna össze egy kártyaasztal mellett –, ugyanakkor nehezen tudott és nem is szeretett nemet mondani, ezért azt a megoldást választotta, hogy késő este, a legnagyobb titokban lopakodott haza, és korán reggel eltávozott. Az ebédet pedig egyszerűen kihagyta, helyesebben beírta avval a néhány falattal, amit hajnalban, indulás előtt a konyhában tömködött a zsebeibe.

Rendszerint az ő szöszmötölésére ébredtem, mindig megvártam, amíg távozik. Csak utána surrantam ki a folyton sötét konyhába, ahol – hiába volt bevezetve a villany – ugyancsak petróleummal világítottunk, aminek nem nagyon láttam értelmét, lévén, hogy azt is jegyre adták. Persze az is igaz, hogy jegyekből nálunk nem volt akkora hiány, mint másutt. Steigerwald úr a feleségének se bírt nemet mondani, őt viszont nem is tudta elkerülni, s miután úgy találta, hogy a bizottságok egynémely tagjaihoz képest még így is sokkal kevésbé korrumpálódott, igyekezett megtenni azt, amit odahaza elvártak tőle, noha folyton benne volt a jogos rettegés, miszerint a kisemberek bukhatnak le a leggyorsabban, és őket ítéli el a legkeményebben.

A konyhán azonban a petróleumjegyek nem sokat segítettek, Fanny és az édesanyja napról napra valóságos bravúrokat mutattak be, nemcsak a tekintetben, hogy abból a rendelkezésre álló kevéske alapanyagból milyen változatosan lehet főzni, hanem hogy az igazi konyhaművészethez még fény sem szükségeltetik.

Hogy egész pontos legyen, valójában Fanny tett ki magáért. Hivatalosan a drága mama volt a háztartás vezetője, ő viszont a gyakorlatban átengedte ezt a lányának. Föltehetően világéletében lusta volt, hasonlóan azokhoz az elhízott tisztviselő-feleségekhez, akiknek egyszerűen nincs mit csinálniuk: a cseléd elrendez mindent, ahhoz ellenben kevés a férjük jövedelme, hogy nagyvilági és társasági életet éljenek. Így aztán jobb híján naphosszat otthon üldögélnek, helyesebben heverésznek, és amikor nem szunyókálnak, a Tolnai Világlapját lapozgatják unott arccal. Steigerwald mama is későn kelt, gyakran egész nap ki se dugta az orrát a hálószobájából, szép számmal voltak olyan napok, amikor se őt, se férjúrát nem láttam.

Bőven volt hát módunk Fannyval évődésre.

A sötét konyhában kezdődött minden. Előbb a kávéval, később az egyebekkel. Amióta az eszemet tudom, kávéházi koszon nőttem

fel, és most teljesen megbabonáztak a hazai ízek. Egy idő után azon kaptam magam, hogy Steigerwald úr helyett is átszoktam a hivatalnokéletre: elvégeztem azt a kevéske délelőtti feladatomat a szerkesztőségben, és hazaszaladtam ebédelni. Hogy a kosztolás beletartozik-e az albérletbe, beköltözésemtől nyitva maradt, helyesebben miután nem esett szó róla, nyilvánvaló, hogy nem. De sem a ház urával, sem a ház asszonyával nem volt ezt módom tisztázni és megbeszélni, és különben is, ahol háromnak főznek, ott egy negyedeknek is jut belőle – egyébként pedig Fannyi mindig olyan átéltéssel és kedvességgel invitált, hogy képtelen voltam nemet mondani.

Tudta, hogy hízásra hajlamos, ezért ő csupán néhány falatot kapott be, azt is még a főzés során, így hát csak nézte, ahogy én eszem. Közben kérdezősködött.

– Maga tényleg ismeri Ady Endrét?

– Ismerem.

– Régóta?

– Régóta.

– S jól ismeri?

Olyan sebesen kérdezett, arra se volt időm, hogy lenyeljem a falatot, kénytelen voltam teli szájjal válaszolni:

– Jól ismerem.

Elvégre mi mást mondhatna az ember egy izgatott fiatal lánynak? Nem tartoztam azok közé, akik Ady asztalához ültek annak távollétében is a Meteorban vagy a Három Hollóban, de ha valahol összefutottam a költővel, üdvözöltem, és ő viszonzta üdvözlésemet. Fannynál, a Steigerwald családnál, de a teljes lisztbizottságnál is nyilvánvalóan közelebbi ismeretségben voltam vele. Tapsikolt lelkesedésében:

– Meséljen róla! Milyen ember?

Most viszont kénytelen voltam mégis várni a válasszal, és nem csak avégett, nehogy torkomra akadjon a kolbász nélküli paprikás krumplic. Mert hát mit lehetne Ady Endréről mondani? A hozzáértők szerint, hogy ha még oly nehéznek tűnik is, mégis tanácsos különválasztani a művet és annak alkotóját. Jelen esetben a műveket ez az izgatott leányzó is ismeri. Az alkotóról viszont mégse volna elégszám az a mondanom, hogy, teszem azt, nehéz ember. Okos és roppant művelt, ugyanakkor nagyon, talán túlságosan is tisztában van önmaga súlyával, és ennek megfelelően is viselkedik.

Egy rajongónak nem szabad csalódást okozni.

– Nagyon szívélyes. S érdeklődő. Mindig megkérdi, hogy vagyok.

Evel végül is igazat mondtam.

– Gyakran találkozunk?

– Nem olyan gyakran. Mióta megnősült, már nem mutatkozik annyit. Azt is hallottam róla, hogy beteg.

– Beteg? Jaj, istenem! Mi a baja?

„Ó, drága Fanny! Hát van neked fogalmad arról, hogy mi az a franciakór, és egyáltalán, hogy keletkezik? Megkaristolhatom ilyesmivel a te szűzies, tiszta lelkedet?”

– Tudja, kérem, ennyi idősen, amikor az ember már nem annyira fiatal, mindenféle bajok gyötrik.

– Na de Ady nem annyira öreg...

– Nem – ismertem el. – De nem is mondanám fiatalembernek. Abban a korban van, amikor már hol itt fáj, hol meg amott.

Ebbe beleborzongtam valamelyest. Hirtelen eszembe jutott, hogy hiszen nem vagyok sokkal fiatalabb Adynál.

Sorra kérdezgetett a többiekéről: Móriczról, Kosztolányiról, Csáthról, Szomorýról, Babitsról és Karinthyról. Fricivel kapcsolatban leginkább az a lányzóktetés eset izgatta, amikor a hoppon maradt férj revolverrel fenyegetőzött. Nem akartam füllentésekkel teljesen elszédíteni, úgyhogy, bármennyire fáj, kénytelen voltam némi csalódást okozni neki avval, hogy bevallottam: nem teljesen ismerem a részleteket, lévén, hogy ezekkel az urakkal voltaképpen felszínes érintkezésben vagyok – amikor összefutunk, köszönünk és váltunk néhány szót, ám nem tartozom azok közé, akiket beavatnak privát életük legintimebb titkaiba.

Evel se bírtam teljesen lelobozni.

– Na de csak akad valaki, kérem, akivel közelebbi barátságban van.

– Tulajdonképpen van.

– Kicsoda?

– Mondjuk a Molnár Ferenc. Meg a Sándorka. Mármint a kis Hunyady. De ő egyelőre csak újságcikkeket ír.

Steigerwald Fanny akkor még egyikük nevét sem ismerte, pedig elmondása szerint szokta lapozgatni a Színházi Életet. Igaz, a színdarabmelléleteket soha nem olvasta el, és színházban sem volt még, holott nagyon vágyott rá.

– Na – ígértem –, majd én elviszem színházba magát. Egyszer, amikor alkalmasabb idők lesznek rá.

Csillogó szemekkel bólogatott.

Hogy mit tekintünk alkalmasabb időknek, arra nem tértünk ki.

Én például azt, amikor eldől az ország és a világ sorsa. Mert az már egyre inkább bizonyosnak tűnt, hogy a háború be fog fejeződni. Azt még nem lehetett látni, hogy mikor, de világos volt, hogy előbb-utóbb véget ér. Kérdés, hogy utána mi következik. Senki nem mert jósolni se. A császár minden erejével azért küzdött, hogy egyben tartsa birodalmát, és a mostani állapotokat átmentse a háború utánra. Nem is tehetett mást, hiszen a saját és dinasztájának érdeke is ezt kívánta. Csakhogy a hírekből tudni lehetett azt is, hogy ez lehetetlen vállalkozás. Azok a népek, akik mindaddig tétlenségre ítélt elszenvedői voltak az osztrákok és a magyarok kiegyezésének, egyszeriben megélénkültek, és sorra kezdték kinyilvánítani az akaratukat arról, hogy a saját kezükbe vegyék a sorsukat. Ehhez pedig az antant támogatását élvezték, a franciák és az angolok ugyanis abban voltak érdekeltek, hogy darabokra szedjék a Monarchiát, és ezáltal kiterjesszék érdekeltségeiket Közép-Európára is.

Steigerwald Fannyt inkább a kettőnk dolgának alakulása érdekelte. Mert hogy valami formálódott a konyhában, azt nem lehetett se magunk, se egymás elől eltitkolni. Csak éppen azt nem tudtam, hogy mi.

– Maga nem ír?

– Dehogynem. Hiszen ez a mesterségem. Néha egész hírlapoldalakat írok tele.

Elpirult.

– Tudja, kérem, hogy nem úgy értem.

– Hanem hogy?

– Hanem hogy verseket vagy novellákat.

– Valamikor írtam.

– Micsodát?

– Verseket.

– Meg is jelentek?

– Meg.

– Hol?

– A Nyugatban.

Megint tapsikolt.

– A Nyugatban? S ezt csak így mondja?

– Hát hogyan mondjam?

Megrázta azt a bájos kis fejét.

– Ejnye, de csúf ember maga. Nem mutatja meg?

– Nem tudom megmutatni.

– Miért nem?

– Mert nincsenek meg.

– Hogyhogy nincsenek? Hát nem őrizte meg?

– Nem.

Azt már csak magamban tettem hozzá, hogy egy komor és dühödő órámban, amikor teljes egészében ki akartam iktatni az életemből Saint-Germain grófját a földkerekség összes démonával együtt, megsemmisítettem mindent, ami avval a pár hónappal kapcsolatos. A Nyugat folyóirat azon számai még a Miksa utcában kandallótűz martalékaivá lettek.

– Én, ha megjelennék valahol, úgy őrizném azt a folyóiratot, akár a világ legdrágább kincsét.

Így tudtam meg, hogy ő is ír. Nem tehettem mást, mint rákérdeztem, és kértem, hogy mutassa meg. Kicsit kérette magát, pusztán az illendőség végett, közben láttam rajta a szünni nem akaró izgatottságot. Megígértem, hogy másnap reggelre elolvasom.

Nemcsak hogy zseni, de roppant gyöngécske versek voltak: esetlen rímekkel, közhelyekkel, félrecsúszott metaforákkal. Nem akartam nyíltan a szemébe vágni, sztaniolpapírba csomagoltam a mondandómat, itt-ott egy-két fordulatot még meg is dicsértem, ám legnagyobb meglepetésemre egyszer csak félbeszakított:

– Ugyan, kérem. Hagyja már! Nagyon jól tudom, hogy ezek rossz és szánalmas költemények.

– Tényleg? Honnét tudja?

Rögtön megbántam, amint kicsúszott a számon, Fanny azonban egyáltalán nem látszott megbántottnak.

– Épp elég verset olvasok ahhoz, hogy tisztában legyek a képességeimmel – közölte tárgyilagosan.

Bár a kalapom még az előszobai fogas tetején várt rám, gondolatban máris megemeltem.

– Akkor miért ír mégis verseket?

– Maga miért írt? – vágott vissza.

Erre nem tudtam mit mondani. Odahajoltam hozzá és megcsókoltam.

A konyha külön, a gangra nyíló bejárata előtt álltunk. Az ajtó üvegén keresztül bárki megláthatott, így aztán Fanny szelíden eltolt magától, két lépést a konyha belseje felé lépett, majd a mellényemnél fogva magához húzott, és folytattuk a csókolózást.

Kicsit ügyetlenül csókol: szenvedélyesnek akart mutatkozni, de ez sehogy nem illett bájos esetlenségéhez. Éreztem, hogy számára ez az első alkalom, és most azt próbálja megmutatni és kitapasztalni, amit a versekben és a regényekben olvasott.

Attól fogva megfogyatkoztak, illetve megrövidültek a beszélgetéseink. Fannynak villámgyorsan szenvedélyévé vált a csókolózás.

Gyakran egyszerűen nem is hagyott szóhoz jutni – amint beléptünk a konyhába, nyakamra fonta karjait, és máris ajkamhoz tapasztotta ajkait. Én már jócskán túl vagyok azon az életkoron, amelyben az ember képes is, szeret is végtelen percek át a másik száján csüngen, időnként próbáltam hát alig leplezetlenül lehámozni magamról, ám ő nem hagyta magát. Olyan erővel csimpaszkodott belém, hogy bizonyos pillanatokban a szó szoros értelmében alig kaptam levegőt.

Hiába volt még tapasztalatlan, félszégességnek, zavarnak, szüziességnek, szeméremnek nyoma sem volt rajta. Az is megesett, hogy egy-egy reggelen sietnem kellett, úgyhogy csupán pár percet tölthettem a konyhában. Éppen csak megittam a kávémat – egészen hozzászóltam ahhoz, hogy az első kávé a Steigerwaldék konyhájában fogyasszam el –, máris rohantam volna az előszobába a kalapomért, amikor Fanny megragadta a karomat, és rebegő szempillákkal azt kérdezte:

– Most hova megy?

– A szerkesztőségbe.

– Ilyen gyorsan?

– Van egy sürgős feladatam.

– De hát még nem is csókolóztunk.

– Igen, de most tényleg...

Olyan eréllyel szakított félbe, egészen meglepődtem:

– Jaj, ne legyen már ilyen kicsinyes! Jöjjön, csókolózzunk egy keveset, azután mehet.

Nem volt mit tenni, tartván attól, hogy patáliát csap, ott, az előszobában engedtem neki. Volt némi kockázata, hiszen bármikor nyílhatott a nappaliba vezető ajtó, és előjöhetett Steigerwald mama.

Furcsán éreztem magam. Nem voltam már fiatal, ám szerelmi életem siralmasan és botladozva alakult. Most pedig egyszeriben rám akaszkodott egy zseni, fiatal lány, és a szó szoros értelmében csüngött rajtam. Ráadás képpen ott volt a háttérben a papa és a mama. Egy szép napon arra kellett eszmélnem, hogy azon az úton vagyok, hogy hamarosan magam is tagja leszek ennek a családnak.

Fanny nem hagyott gondolkodásra időt. Kitalálta, hogy ne a konyhában vagy az előszobában csókolózzunk, mert ott mégiscsak megláthatnak, hanem menjünk be az én szobámba, oda a mama soha nem fog benyitni. Megkérdeztem, hogy na de mi van, ha megneszel valamit és vár majd rá az ajtó előtt, ám erre csak legyintett.

Abban viszont kétségtelenül igaza volt, hogy fekvé kényelmesebb és örömtelibb csókolózni, mint állva. Ebben a módozatban én se éreztem percek múltával se kellemetlenül magam, sőt úrrá lett rajtam is a hév.

Nem kellett Fannyról különösebben rángatni a ruhát, levette magától is.

Attól kezdve ő ébresztett reggelenként.

Túl voltunk már néhány ölelkezésen, amikor egyszer csak, az ágyban fekvé, félig meztelenül, azt kérdezte:

– Mondja csak, Titusz, avval a másik nővel mi van?

– Miféle másik nővel? – adtam az értelmet.

– Hát, aki a tavasszal egyik este eljött magához.

– Ja, hogy vele? Kérem, én azt nem tudom.

Igazat is mondtam, meg nem is mondtam igazat.

Ágnes továbbra is a könyvtárat, a levéltárat és az antikváriusokat járta. Egy könyvet keresett veszettül. Hogy pontosan micsodát, azt nem árulta el. Annyit mondott róla, hogy abban van mindennek a kulcsa. Ráhagyta, különösebben nem foglalkoztam vele. Drakula és társai irtózatossággal kerültek tőlem. Teltek a hónapok, a nyár után beköszöntött az ősz, azután a tél, majd megint a tavasz, és az egész démonság elveszett az események forgatagában. Kormányok jöttek és mentek, a munkások zúgolódtak, a rendőrség egy gyárudvaron a sztrájkolók közé lőtt, az oroszok forradalmat csináltak, aztán kiléptek a háborúból, mindennek tetejében meg itt volt Steigerwald Fanny – se időm, se késztetésem, se indokom nem volt arra, hogy vámpírokkal foglalkozzam. Még az agyam rejtekeiből is eltűntek. Mintha se Saint-Germain, se Vlad Papes, se a városligeti fekete menyegző nem létezett volna soha.

Ágnes a démonokon kívül egyébről nem is nagyon bírt beszélni. Udvariasan meghallgattam, de ennél mélyebbre nem merültem el benne.

Vizont végre ő is érezni kezdte, hogy elérte az illendőség határait, és ideje volna lábra állnia, majd kiköltöznie Fedák Sári vendégszeretetébe. Odahaza, Erdélyben, amikor éppen nem vámpírokra vadászott, és nem elhagyott kriptákban mászkált, kezében a Gábor Áron öntödéjében készült hegyes fémkaróval, nyelvtanítással kereste a kenyerét. Föladott hát néhány hirdetést, miszerint magánzó hölgy elfogadható áron nyelvekre oktat. Nem fűztem hozzá nagy reményeket, mondván, a Monarchiának minden erőfeszítés dacára rövidesen vége lesz, és Közép-Európában is beköszönt a nemzetállamok kora, ahol aztán fujjolni kezdenek arra, aki más nyelvet beszél. Ágnes azonban úgy vélte, hogy éppen azért, mert a Habsburgok birodalma helyén kis országok lesznek, és az ember könnyen a határon túl találja magát, csak úgy maradhatunk talpon, ha idegenben is megértjük magunkat. Egyébként meg, majd meglátom, a románok megint meg fognak indulni, és akkor már nem lesz, aki megállítsa őket, az is lehet, hogy egészen Budapestig jönnek, és a magyar parlament épületén román zászló leng.

Nem kívántam vele se politikai, se más kérdésekben vitatkozni, úgyhogy ráhagyta a dolgot, legföljebb annyit jegyeztem meg, hogy háború idején, amikor az emberek nagy része azt se tudja, miből vegyen ételiszert, vajmi kevés az esélye annak, hogy hirtelen nyelvet akarnának tanulni. Ágnes erre rám förmedt, hogy ne kezeljem ennyire negatívan a dolgokat, mert akkor tényleg rontani fogom az üzletét, s csak ne féljek, hamarosan csöngeni kezdenek a Fedák Zsazsa szalonjában a telefonok.

lgaza lett.

Csakhogy a hirdetést félreértelmezték – kizárólag férfiak jelentkeztek. Mind abban a hiedelemben volt, hogy a nyelvtanárság kódolt üzenet. Némelyik el is jött, és sértődötten vette tudomásul, hogy ami le volt írva, az nem képletesen, hanem szó szerint értendő. Az egyiket úgy kellett kiebrudalni, addig hajtogatta, hogy márpedig ő nem akar ki, hanem egy birodalmi titkos tanácsos, aki egyenesen az uralkodó számára készít jelentéseket, hogy Ágnes a végén már a vámpírlő karójával fenyegetőzött.

Hiába próbáltam vigasztalni, roppant mód el volt keseredve.

– Pedig el akartam költözni innét. Nem azért, mert bármi baj lenne, sőt, a Zsazsa továbbra is hatalmas kedvességgel és tapintattal viszonyul irántam, de szeretnék végre a saját lábaimon állni, úgy, ahogyan odahaza, Segesváron is. Pénz nélkül viszont bajosan megy.

– Lakást is bajos találni mostanság – mondtam. – Láta, hogy én is micsoda szörnyűséges kis sufniban lakom.

– Arra gondoltam, hogy kereshetnének együtt egy lakást.

Őszintén meghökkentem.

– Tessék?

– Nem túl nagyot. Akár egy szoba-konyhásat egy bérház udvarán. Ahol meghúzhatjuk magunkat szépen, kettesben.

– Na de hát mit szólnának ahhoz, hogy ketten bérelünk egy lakást?

Megvonta a vállait:

– Háború van. Ilyenkor a szokásosnál is kevésbé törődnek az erkölcsökkel. De ha nagyon zavarja, feleségül is vehet.

Ha pár héttel korábban mondja ezt, lehet, hogy még csak nem is gondolkodom rajta, hanem rohanok vele az oltár elé. A helyzet azonban megváltozott. Nem szerettem ki Ágnesből, csak – igen, ott volt Fanny, aki, igaz, hogy időnként zavaró esetlenséggel csüngött rajtam, és a szerelmet úgy élte meg, ahogyan regénybeli kislányok szokták, ám közben kávé főzött meg kolbász nélküli paprikás krumplit (egyre kevesebb paprikával), és gondoskodott arról, hogy a mosdólavóromban mindig friss legyen a víz, és éjjelente fényesre pucolta az egyetlen pár cipőmet.

Ágnesről az ilyet nem lehetett elvárni. Tőle viszont nem bírtam elszakadni. Úgy bírt rám nézni, hogy azonnal borzongani kezdtem, és amikor ölelkeztünk, Fannyról még csak egy távoli, halovány gondolatot se tudtam magamnak engedélyezni.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Benedek Szabolcs

Látó Szépirodalmi Folyóirat